

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

28 жовтня 2016 року

Одеса – 2016 – Odessa

УДК 351:342.5(061.3)

Р 45

ББК 67.301я73

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Балабасєва З. В. – д.філос.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Корвецький О. Д. – к.мед.н., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Надолішній П. І. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., доц.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.
Саханенко С. Є. – д.держ.упр., проф.
Свірін М. Г. – к.політ.н., доц.
Якубовський О. П. – к.і.н., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
Одеського регіонального інституту державного управління
НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 206/8-8 від 18 жовтня 2016 року.

Р 45 Реформування публічного управління та адміністрування: теорія, практика, міжнародний досвід : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 28 жов. 2016 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2016. – 428 с.
ISBN 978-966-394-082-3

Матеріали публікуються в авторській редакції

ББК 67.301я73

ISBN 978-966-394-082-3

© ОРІДУ НАДУ
при Президентіві України, 2016.

САМОФАТОВА ВІКТОРІЯ АНАТОЛІЇВНА

*докторант кафедри економіки промисловості
Одеської національної академії харчових технологій, к.е.н., доцент*

ПРІОРИТЕТИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНАЛЬНОЇ АГРОПРОДОВОЛЬЧОЇ СФЕРИ

Забезпечення сталого розвитку агропродовольчої сфери виступає однією з умов гарантування національної безпеки України та добробуту її народу. Концепція сталого розвитку (sustainable development) є продовженням концепції ноосфери, сформульованої академіком В. Вернадським, ще в першій половині ХХ ст. Її сутність полягає в обов'язковій узгодженості економічного, екологічного та людського розвитку. Для того, щоб якість і безпека життя людей, не зменшувалась для майбутніх поколінь, не погіршувався стан довкілля та відбувався соціальний прогрес, який враховує потреби кожної людини. Оскільки природа і природні ресурси є основою життєдіяльності людини, їхнє виснаження та деградація за існуючих економічних відносин негативно відображаються на соціальних відносинах, структурі виробництва та споживання.

Стратегія сталого розвитку України на період до 2020 року визначає цілі, напрями, пріоритети розвитку країни, а також містить 25 ключових показників, за якими можна буде оцінити перебіг виконання реформ і програм. Одним з чотирьох векторів розвитку країни є: вектор розвитку – забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ і, як наслідок, підвищення стандартів життя. Україна має стати державою із сильною економікою та з передовими інноваціями [1].

Водночас, досі не розроблено цілісної моделі сталого просторового розвитку агропродовольчої сфери регіонів України та не визначено відповідної державної політики.

Поняття «агропродовольча сфера» (АПС) корелює з біологічним терміном «біосфера» і є її важливою складовою, пов'язаною з життєзабезпеченням суспільства. З етимології словосполучення агропродовольча сфера очевидно поєднання галузевого і територіального аспектів. Відмічена сфера має особливу природу, відмінну від інших секторів економіки, адже потребує ведення виробничої діяльності в гармонії з природою. Цей термін поки що не досить поширений у науковому обігу. Частіше вживається термін «агросфера» прийнятно до сільськогосподарського виробництва. Очевидно, «агропродовольча сфера» є більш ємним поняттям, ніж агропромисловий комплекс (АПК) або агропродовольча система.

Агропродовольча сфера є складною мультикомпонентною системою і є у світі одним з найбільших споживачів природних ресурсів та основним джерелом забезпечення розвитку суспільства. За визначенням О.І. Павлова, агропродовольча сфера – це не тільки певний сектор економіки, який об'єднує галузі та види економічної діяльності, що включені в єдиний технологічний цикл виробництва і просування на ринок сільськогосподарської продукції та продуктів харчування, а й природне та соціальне просторове сільсько-міське сполучене утворення [2, с. 7]. Агропродовольча сфера як система характеризується низкою властивостей, до яких відноситься: цілісність, динамічність, ієрархічність та відкритість. Цілісність агропродовольчої сфери виявляється у тому, що вона є складною соціо-еколого-економічною системою, що поєднує велику кількість взаємопов'язаних і взаємодіючих елементів. Слабка взаємодія між зазначеними елементами призводить до деструктивних змін у функціонуванні агропродовольчої сфери в цілому та невиконанні нею своїх функцій. Динамічність агропродовольчої сфери визначається тим, що її структура, мета і зв'язки між елементами розвиваються у часі. Ієрархічність агропродовольчої сфери полягає у тому, що вона залежить від систем управління різного рівня – від загальнодержавного до місцевого. Суттєвою є обставина, що виробництво кінцевої продукції кожного виду здійснюється за унікальними і багатограними ланцюгами, що ускладнюють управління агропродовольчою сферою.

Відкритість агропродовольчої сфери розглядається як широкий спектр горизонтальних та вертикальних виробничих, інформаційних та інших зв'язків з зовнішнім середовищем.

Південний регіон об'єднує три області півдня України – Миколаївську, Одеську та Херсонську. Більша частина території знаходиться в степовій зоні Причорноморської низовини. За оцінкою природно-ресурсного потенціалу Південний регіон має комплекс конкурентних переваг. Серед якого виділяються:

- вигідне економіко-географічне положення і розвинена мережа транспортних комунікацій;
- неповторність туристично-рекреаційних ресурсів;
- сприятливі умови для розвитку сільського господарства;
- достатність трудового потенціалу.

Агропродовольча сфера займає особливу базову роль у економіці досліджуваного регіону. У ній зайнято близько 35% усіх працюючих у галузі матеріального виробництва, зосереджено більш ніж 20% усіх виробничих фондів і створюється майже 15% валової продукції [3, с. 8]. Проте, у ній накопичилось багато проблем, пов'язаних з міжгалузевими відносинами, відновленням деградованого земельного потенціалу, стримуванням зростаючого безробіття сільського населення. Економічні, соціальні та екологічні питання і шляхи їх вирішення взаємопов'язані та потребують комплексного програмного підходу. Сьогодні необхідно відмітити постійно зростаючу роль науки як особливої складової людської діяльності, яка виступає рушійною силою вдосконалення елементів агропродовольчої сфери. Таке покращення досягається завдяки втіленню наукових розробок у практичну діяльність людей. Нині ключовими напрямками наукових досліджень у агропродовольчій сфері у світі визнаються біо і нанотехнології, генетика, мікробіологія, ресурсозбереження, екологізація та інформатизація агропродовольчого виробництва, його адаптація до ймовірних змін у природних умовах (зокрема, до прогнозованих змін клімату), удосконалення економічних механізмів функціонування виробництва й ринку, створення та впровадження нових форм і методів управління АПС.

Слід сформулювати власну політику регіонів щодо створення перспективної стратегії сталого розвитку агропродовольчої сфери. Найкращим варіантом запровадження у регіоні сталого розвитку агропродовольчої сфери було б його виокремлення в самостійну стратегію розвитку, яка б одночасно забезпечила збалансованість у регіоні економічної, соціальної та екологічної політики, які в даний час формуються та реалізуються як окремі системи.

Запропонований у [4] варіант розвитку передбачає визначення, розробку та імплементацію напрямів розвитку аграрного сектору економіки на основі оптимізації його виробничої і соціальної інфраструктури, підвищення конкурентоспроможності сільськогосподарського виробництва, нарощування його обсягів, покращення якості і безпеки сільськогосподарської продукції, охорони довкілля та відтворення природних ресурсів, підвищення рівня зайнятості сільського населення, створення нових робочих місць.

Список використаних джерел.

1. Стратегія сталого розвитку «Україна –2020» [Електронний ресурс] – Режим доступу: // <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>
2. Соціо-еколого-економічний розвиток агропродовольчої сфери України в сучасних умовах: проблеми та шляхи їх розв'язання: монографія / авт. кол. О. І. Павлов, К. Б. Козак, Д. Ф. Крисанов [та ін.]; за ред. О. І. Павлова. – Одеса: Астропринт, 2015 – 512 с.
3. Купинец Л. Е. Стратегические ориентиры и механизмы экономического обновления регионального агропромышленного комплекса: монография / Л. Е. Купинец. – Одесса: ИПРЭИ НАН Украины, 2008 – 380 с.
4. Концепція Державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2020 року [Електронний ресурс] – Режим доступу: // <http://minagro.gov.ua/apk?nid=16822>

СЕКЦІЯ 2
РЕГІОНАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНА СИСТЕМА:
АНАЛІЗ ТА ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Ахламов Анатолій. ПІДХОДИ ТА ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ ІМІТАЦІЙНОГО МОДЕЛЮВАННЯ В ДЕРЖАВНОМУ І ТЕРИТОРІАЛЬНОМУ УПРАВЛІННІ	57
Баранова Вікторія, Дубовик Ольга. ПОДАТКОВА ТА ПЕНСІЙНА РЕФОРМИ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ	58
Бондарчук Надія. ПЕРЕВАГИ ТА РИЗИКИ ВПРОВАДЖЕННЯ НАКОПИЧУВАЛЬНОЇ ПЕНСІЙНОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ	59
Гайду Олександр. ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ МОРЕГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНИХ РЕАЛІЙ	61
Карпенко Лідія. СУЧАСНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО СУПРОВОДЖЕННЯ ТА РОЗВИТКУ БІЗНЕС-ПРОЦЕСІВ ПІДПРИЄМСТВ ОДЕСЬКОГО РЕГІОНУ	62
Ємельянова Олена. МОДЕЛІ ФІНАНСУВАННЯ АУТСОРСИНГУ В ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ	63
Кілієвич Олександр. ЕФЕКТИВНІСТЬ І РЕЗУЛЬТАТИВНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ В УМОВАХ СИСТЕМНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ	64
Кім Тетяна, Беззубко Юлія. НОВА СТРАТЕГІЯ СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДОНЕЦЬКОЇ ОБЛАСТІ	66
Ковальов Георгій. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ПЕНСІЙНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ	67
Куранда Людмила. ПРОБЛЕМИ БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ	69
Куспляк Галина. СПЕЦИФІКА ВИКОРИСТАННЯ БЮДЖЕТНИХ КОШТІВ ЗА ПРОГРАМАМИ КАПІТАЛЬНОГО БУДІВНИЦТВА У СЕРЕДОВИЩІ СКЛАДОВИХ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ МЕХАНІЗМІВ	70
Любчик Олексій. ПОДАТКОВИЙ МЕХАНІЗМ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ	71
Миколайчук Микола, Жукова Тетяна. АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ СТРАТЕГІЧНИХ РЕГІОНАЛЬНИХ ПРІОРИТЕТІВ РОЗВИТКУ	72
Мурашко Ирина. ПРЕДПОСЫЛКИ И ФОРМИРОВАНИЕ МЕХАНИЗМА ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНОГО ПАРТНЕРСТВА В РЕСПУБЛИКЕ БЕЛАРУСЬ	73
Нижник Олена. ДЕЯКІ МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ	74
Осадчук Світлана. ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ФІНАНСІВ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД	75
Павлов Олександр. РУРАЛЬНА СКЛАДОВА РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ СИСТЕМИ: НАПРЯМИ ТРАНСФОРМАЦІЇ	77
Романенко Євген, Чаплай Ірина. ВИЗНАЧЕННЯ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ЗАСАД ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ	78
Самофатова Вікторія. ПРІОРИТЕТИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНАЛЬНОЇ АГРОПРОДОВОЛЬЧОЇ СФЕРИ	79
Sharipov Ikhom. EXOGENOUS AND ENDOGENOUS NATURE OF ECONOMIC GROWTH	80
Шемаєв Володимир. ТРАНСПОРТНІ ПРІОРИТЕТИ ЄВРОРЕГІОНУ «НИЖНІЙ ДУНАЙ»	82
Шепеленко Олена. МЕХАНІЗМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ	83